

[Paul Holt.]

og økonomisk-dogmatisk bestemte Teorier. Virkeligheden synes derfor ogsaa en Gang imellem ligefrem at gøre Nar af gamle Yndlingsteorier for Verdens økonomiske Frelse. Denne Virkelighed stiller derfor Rigsdagens politiske Partier paa en haard Prøve, idet den nøder dem til en praktisk Politik, som lader haant om Programmerne og Valgagitationen.

Denne Virkelighed er den ganske simple og af alle erkendte Kendsgerning, at Verden har været gennemrystet af en forfærdelig Krig, at store Dele af Jorden er blevet forarmet, og at Danmark for sit Vedkommende maa betale Regningen for 5 Aars Besættelse og for sin Deltagelse i Krigen. Denne Kendsgerning staaer fast, aldeles uden Hensyn til, hvilket Parti det er, som har Magten her i Landet. De Problemer, vi skal klare, er de samme for os alle. De forandres ikke ved mulige Forandringer i Regeringens Sammensætning.

For det økonomiske Livs Vedkommende er det store Problem at skaffe Landet de nødvendige Forsyninger, og da vore Kreditmuligheder er stærkt begrænsede, kan det kun ske ved, at vi betaler med Eksport af vore egne Varer og Tjenesteydelser. Vi er derfor tvunget til at begrænse Importen og øge Eksporten, og Importen maa fortrinsvis omfatte de vigtigste Forbrugsartikler og Raastoffer til Produktionen. Herom er alle jo enige.

Vi mener ogsaa, at Regeringen i det væsentlige har fulgt en rigtig Politik paa dette Omraade. Men Nedskaeringen af Importen faar nogle Virkninger, som utvivlsomt betyder mere, end man i første Omgang tænker paa; den medfører nemlig, at et Incitament til at producere falder væk, idet man ikke har nogen Interesse i at yde Overarbejde, naar man for de ekstra Penge, man tjener derved, ikke kan købe noget ekstra. Dette Incitament maa derfor tilføres paa anden Vis. Det maa fremkomme derved, at man forstaaer, at Forøgelse af Produktionen er en nationalt og socialt god Gerning.

I Krigens Tid oplevede man noget af, hvilken Magt Appellen til alles Ansvar over for alle kan udøve over enkelte Mennesker og Organisationer, og en saadan Appel behøver vi ogsaa i Dag. Naar man behandler økonomisk Politik, er det af stor Betydning at tage saadanne almindelige menneskelige Følelser med i Betragtning. Man maa fra ansvarlig Side baade i Regering og Rigsdag være klar over, at det ikke er nok at stille en økonomisk Plan op, man maa yde noget mere. Der maa fra ansvarlig Side føres en

Tale med en naturlig Myndighed, en Tale, som tillige er et Kald til hele det danske Folk, ikke blot til enkelte Grupper, et Kald til Arbejde, saaledes at det for Alvor gaar op for Befolkningen, at vi kun kommer igennem vore Vanskeligheder paa en ordentlig Maade ved et Allemands-Tag.

Desværre er en saadan Tale ikke hidtil blevet ført, den er alt for hyppigt blevet svækket ved polemisk Udformning mod ens politiske Modstandere. Men skal en saadan Tale virkelig blive hørt af Folket, maa de politiske Magter forstaa, at de maa foregaa Folket med et godt Eksempel, det vil sige, at man politisk maa vise Vilje til Samarbejde. Vi maa standse den Opvisning i Ridning af politiske Kæpheste, som er saa almindelig, og se paa hele Samfundets Behov. Vor økonomiske Situation er af en saadan Karakter, at den opfordrer til Samarbejde. Tiden er ikke til at kalde paa politiske Yndlingsteorier, men til praktisk Arbejde for vort Folks almindelige Vel. Det svækker vort Genopbygningsarbejde, hvis man forsøger paa at leve politisk af at sige det modsatte af hinanden. Vi behøver over for de økonomiske Vanskeligheder en politisk Enhedsfront. Vi maa en Gang for alle gøre os fortrolige med, at Tidens Hjul aldrig gaar baglæns. Vi kan ikke vende tilbage til svundne Tider og altsaa heller ikke til Tiden før 1939, for ikke at tale om Tiden før 1914, som nogle aabenbart drømmer om skal vende tilbage. Det er en ny Verden, vi lever i, og i denne nye Verden kræves en ny Politik, en Politik, hvorved man tager mere Hensyn til foreliggende Kendsgerninger end til politiske Programmer, der er blevet til under helt andre Forudsætninger end vore.

Det er ikke nogen Nytte til stadig at tale om Modsætningen mellem Nutidens unormale Tilstande og Fortidens normale. Der findes ingen Maalestok, hvorefter man kan skelne mellem normal og unormal i denne Forbindelse. Det afgørende er at klare de Vanskeligheder, vi staaer i, paa den bedst mulige Maade til Fordel for hele den danske Befolkning. Under disse Omstændigheder er det formaalsløst at lave et stort Felttog mod Restriktioner o. lign. Det siger sig selv, at det her ikke drejer sig om et eller andet Princip, men om en praktisk nødvendig Politik; ingen vil vist gaa med til, at Restriktioner i sig selv har Værdi. De er kun Midler og i den givne Situation Nødvendigheder. Vi mangler en Række Varer, det ikke er muligt at faa i den Mængde, der svarer til det eksisterende Behov. Altsaa maa man søge at fordele